

[Udenrigsministeren]

ke mindst af økonomisk karakter, og løsningen af disse problemer vil foruden en betydelig politisk vilje også kræve kontant finansiel indsats.

Debatten omkring denne udvidelse har fra nogle sider været præget af en frygt for, at udvidelsen skulle betyde en udvanding af Fællesskabernes samarbejde.

Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt at gennemføre udvidelsen på en sådan måde, at der ikke finder en svækkelse af EF-samarbejdet sted. Det er ikke et udvandet EF, de tre nye medlemslande ønsker at komme ind i, og det kan selvfølgelig da ikke være i de nuværende ni medlemslandes interesse at svække Fællesskabet.

Det er bydende nødvendigt, at der sker væsentlige fremskridt i de igangværende forhandlinger med Grækenland i løbet af den danske formandsperiode. Her står EFs troværdighed faktisk på spil.

Hvad angår Spanien og Portugal, er forholdet det, at så snart Kommissionens rapporter om problemerne i forbindelse med disse to lande foreligger, vil det blive opgaven at forberede forhandlingerne i disse to tilfælde.

Det er i øvrigt min vurdering, at risikoen for en nedbrydning af EF-samarbejdet ville have været større, hvis EF ikke havde formået at leve op til sit ansvar over for de nye demokratier i det sydlige Europa.

Udvidelse med disse tre lande understreger behovet for en yderligere udbygning af samarbejdet med de øvrige europæiske lande, herunder de nordiske lande. Disse lande har jo ikke ønsket medlemskab af EF, og det sætter naturligvis visse grænser for både form og indhold af det samarbejde, der kan etableres direkte mellem disse lande og EF. Men inden for disse grænser vil regeringen arbejde for, at samarbejdet udvikles så positivt som muligt.

Jeg synes, det er værd at fremhæve, at det igen og igen er blevet udtrykt fra de fire andre nordiske lande, at de ikke ser Danmarks deltagelse i EF-samarbejdet som en modsætning til eller hindring for det nordiske samarbejde. Det kom bl. a. til udtryk i forbindelse med besøgene her for nylig af den finske præsident og udenrigsminister og af Islands udenrigsminister.

Vi ser i øvrigt ikke – det vil jeg gerne tilføje – et bredere europæisk samarbejde som en

ensrettet trafik. Der er netop for tiden og ikke mindst set fra EFs side et udtalt behov for, at visse af EFTA-landene i højere grad lever op til ånden i de gældende frihandelsaftaler. Det vil vi også fra dansk side medvirke til kan ske.

Om få dage indledes et afgørende afsnit af de internationale told- og handelsforhandlinger i GATT, den såkaldte Tokyorunde. EFs Ministerråd vil på mødet her den 17. januar have dette spørgsmål som det vigtigste punkt på dagsordenen. Betydningen af disse forhandlinger kan i den nuværende situation ikke overvurderes. Deres heldige gennemførelse kan blive afgørende for troværdigheden af en politik, som sigter på at bevare et frit internationalt handelssystem.

Told- og handelsforhandlingernes succes afhænger ikke mindst af et samarbejde mellem EF og de vigtigste industrilande, i første række USA. Disse lande har stort set samme opfattelse af forhandlingernes betydning. Men problemerne er meget store, og et vellykket forløb vil kræve betydelig smidighed først og fremmest fra EFs side. Regeringen ser EFs forberedelse til og EFs deltagelse i disse forhandlinger som en af de største og vigtigste udfordringer til det danske formandskab.

Igennem den danske indsats i formandsstolen på alle de områder, der kommer til behandling i de seks måneder, vil som en rød tråd gå nødvendigheden af at begrænse den alt for store arbejdsløshed. EF må først og fremmest bevare resultaterne af det hidtidige samarbejde og udvikle dem i positiv retning. Det er indtil nu stort set lykkedes i samtlige EF-lande at begrænse de sociale følgevirkninger af arbejdsløsheden. Derimod er der ikke gjort en effektiv indsats mod selve arbejdsløshedsproblemet. Behovet for at gøre en indsats her vil have højeste prioritet under Danmarks formandskab.

Det gælder ikke blot i det direkte samarbejde om den økonomiske politik. Det gælder på en række andre områder som landbrugspolitikken og fiskeripolitikken, og det gælder EFs handelspolitik. EFs nylige beslutninger inden for tekstilsektoren og stålsektoren var præget af nødvendigheden af at finde balance mellem det umiddelbare hensyn til beskæftigelsen og hensynet til den internationale handel, som på længere sigt er så afgørende, også af afgørende betydning for